

Μέρα πρώτη 5 μ.μ.

Εκεί που έλεγα δεν θα φτάσω ποτέ, μετά από μια στροφή-φουρκέτα του επαρχιακού δρόμου, πίσω απ' το βουνό, φάνηκε η θάλασσα. Σε πέντε λεπτά ήμουν στην παραλία.

Σε κλάσματα δευτερολέπτου ξέχασα πώς και γιατί βρέθηκα εδώ, δεν είχε πλέον σημασία.

Γδύθηκα με σπασμωδικές κινήσεις και βούτηξα.

«Καθάρισέ με», φώναξα μόλις το κεφάλι μου βρέθηκε κάτω απ' το νερό και, παρόλο που ο ήχος που παράχθηκε απ' τις φυσαλίδες ήταν σαν δίσκος βινυλίου που παίζει ανάποδα, ήμουν απόλυτα βέβαιος ότι κάποιος, ή κάτι, με άκουσε.

Και με κατάλαβε.

Εντάξει, δεν περίμενα και άμεση απόκριση.

Η μόνη προφανής συνέπεια της υποβρύχιας κραυγής μου ήταν να βγει μονομιάς όλος ο αέρας απ' τα πνευμόνια μου και το μακροβούτι να γίνει λιγότερο εντυπωσιακό απ' ό,τι θα του άξιζε.

Πάντως κρατήθηκα όσο άντεχα.

Βγήκα, πήρα ανάσα, και γύρισα ανάσκελα. Έμεινα να μετεωρίζομαι σ' ένα κύμα-χάδι.

Μετά από αιώνες, μου φάνηκε πως άκουσα φωνές. Στην αρχή τις αγνόησα, αλλά εκείνες επέμεναν.

Άνοιξα τα μάτια, το ξαφνικό φως με στράβωσε, η όρασή μου επανήλθε σταδιακά, πήρα οριζόντια θέση, ένα τσούρμο παιδάκια στην ακρογιαλιά έδειχνε πίσω μου και ξεφώνιζε χαρούμενα, νάτο, νάτο, είναι πολύ κοντά, κοίτα μαμά, κοίτα.

Κοίταξα κι εγώ.

Ένα δελφίνι πήδηξε στον αέρα, έβγαλε μια παιχιδιάρικη κραυγή και βούτηξε με το κεφάλι.

Κι ύστερα ξανά. Και ξανά.

Ούτε δέκα μέτρα μακριά μου.

Έμεινα άφωνος να το καμαρώνω.

Να πω την αλήθεια, για μια στιγμή μου πέρασε απ' το μυαλό ότι το δελφίνι ήταν ένα σημάδι, μια ακαριαία απάντηση στην έκκλησή μου, ύστερα η στιγμή πέρασε, έστειλα τη μεταφυσική για ύπνο κι έμεινα να απολαμβάνω τη σκηνή.

Στο κάτω κάτω, «καθάρισέ με» ζήτησα, όχι «φτιάξε μου το κέφι».

Το ζώο έπαιζε με τα παιδιά. Του φώναζαν, κι εκείνο, λες και καταλάβαινε τη χαρά τους, έκανε κόλπα και φιγούρες και βουτιές, δεν έχω ξαναδεί

δελφίни από τόσο κοντά, πρέπει να ήταν μικρό σε ηλικία, αλλά όταν είσαι μέσα στο νερό, δίπλα σου φαίνεται τεράστιο, το θέαμα μου προκαλεί ανείπωτη ευφορία, νιώθω μια τρελή παρόρμηση να κολυμπήσω προς το μέρος του, να παίξουμε και μαζί. Βυθίζομαι και πλησιάζω αργά, ο σκούρος όγκος που αντικρίζω με τρομάζει, είναι μεγαλύτερο απ' όσο νόμιζα, κάνω μεταβολή και απομακρύνομαι ενστικτωδώς με ύπτιο, έτσι που να έχω την ψευδαίσθηση ότι είμαι λιγότερο εκτεθειμένος.

Ξαπλωμένος στα βότσαλα, ο Πέτρος μου λέει, είναι μέρες εδώ, μάλλον έχασε τον προσανατολισμό του και αποκόπηκε απ' το υπόλοιπο κοπάδι, πάντως δεν φαίνεται ιδιαίτερα δυσαρεστημένο, τι να ψάχνει άραγε;

Παρέα, Πέτρο μου.

Παρέα ψάχνει.